

Arrest

nr. 140 380 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1) X
 2) X
 in eigen naam en in naam van hun kinderen
 3) X
 4) X
 5) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en XI in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 19 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 11 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 27 september 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw H. en de kinderen vroegen op 24.07.2009 in België asiel, de heer H vroeg op 25.09.2009 asiel aan. Deze asielpcedures werden op 30.05.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg té geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 05.07.2011 en betekend op 08.07.2011, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures — namelijk respectievelijk iets meer dan 1 jaar en 10 maanden en iets meer dan 1 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het feit dat er nog een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegronde beslissing inzake de. aanvraag art. 9ter; dit beroep heeft geen schorsende werking en derhalve kan dit element dan ook niet weerhouden worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de bewering dat er nog familie van betrokkenen in Zwitserland en Oostenrijk zouden wonen; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat; daar deze familieleden in het buitenland verblijven, er geen sprake is van een familie-of gezinsleven met deze familieleden.

Verder beweren betrokkenen dat zij de sociale banden in hun land van herkomst definitief hebben doorgeknipt.

Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim respectievelijk 45 en 41 jaar in Servië en bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat de scholing van hun minderjarig kind, V, betreft; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, kan er geen schending van art. 29 van het Verdrag van de Rechten van het Kind vastgesteld worden.

Wat de scholing van de twee meerderjarige kinderen, E. en A., betreft dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de kinderen

meerderjarig zijn en dus niet langer school- en/of leerplichtig. Ook leggen betrokkenen geen bewijzen voor dat hun meerderjarige kinderen zijn ingeschreven als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 en art. 16 van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van deze artikels zou betekenen.

Hetzelfde gaat op voor art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, zoals eerder reeds aangehaald, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2009 in België, hebben Nederlandse lessen en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, hebben een vriendenkring, zijn werkwilleg en leggen een werkbelofte en diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van elke verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 27 september 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten. evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 30.05.2011."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel werpen zij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. In een vijfde middel werpen verzoekers de schending op van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. In een zesde middel specifiek gericht tegen het bestreden bevel, voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 EVRM.

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze zes middelen samen onderzocht en besproken.

Ze worden als volgt samengevat:

De verzoekers voeren aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de juiste en vaststaande rechtspraak en heersende instructies aangaande de betekenis van het begrip "buitengewone omstandigheden". Verzoekers betogen verder dat zij sinds 2009 in het Rijk verblijven, dat het centrum van hun belangen zich hier situeert, dat de drie kinderen hier onderwijs volgen en volgden en dit met vrucht, dat zij hier zeer goed geïntegreerd zijn, waar ze een vriendenkring hebben uitgebouwd, en gemotiveerd zijn om de taal te leren. Dit zijn elementen die in de aanvraag werden aangehaald als buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken. Verzoekers voeren aan dat een terugkeer naar Servië een inbreuk inhoudt van de artikelen 3 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag en dat alle investeringen wat betreft het schoollopen in België voor niets zijn geweest. Verzoekers verwijzen expliciet naar een arrest van de Raad van State van 2005. Aldus verzoekers heeft de gemachtigde hun aanvraag onterecht onontvankelijk verklaard.

Wat betreft artikel 8 EVRM, stellen verzoekers dat in casu enkel op standaardwijze de door hen aangehaalde argumenten werden herhaald, maar dat niet naar het belang van de vreemdeling werd gekeken. Men kan de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. Er is geen belangenafweging terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat de gemachtigde heeft gedaan. Verzoekers stellen verder dat de schending van artikel 8 EVRM niet in verhouding is met het nagestreefde doel. Verzoekers hebben geen gewelddadige feiten gepleegd en hun banden met het moederland zijn uiterst summier, om niet te zegen nihil. Het leven hier en de banden met België zijn volgens hen daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, werkwillegheid, de vrienden- en kennissenkring in België. Artikel 8 EVRM beschermt niet enkel het gezinsleven maar ook het privéleven, met name sociale banden. Verzoekers menen dat zij zich terecht op artikel 8 EVRM konden beroepen. Verzoekers achten het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat de bestreden beslissing duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking neemt. Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheidsplicht. Verder stellen zij dat de beslissing tot onontvankelijkheid tot stand kwam op basis van een eerdere summiere en gestandaardiseerde analyse van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens hen geenszins dat de gemachtigde zijn besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake diene gegevens.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Zij geven een theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen schending. Zij stellen dat, bij nalezing van de bestreden beslissing, hij tot de conclusie komt dat de motieven die erin worden aangehaald niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn. De bestreden beslissing is "eerder beperkt" gemotiveerd. De belangen van de burger mogen niet onnodig worden geschaad, vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Zij stellen dat het vanzelf spreekt dat hun belang levensgroot is, met name dat zij hier in België mogen verblijven. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde in casu niet, hoewel gezien de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde moet de motivering uitgebreid zijn. De gemachtigde motiveert niet waarom de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, noch blijkt dat hij een duidelijke belangenafweging heeft gedaan waarom in casu het wettig nagestreefde doel prevaleert. Wat betreft het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geven verzoekers een eerder theoretische uiteenzetting.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone

procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekers tevens geschonden achten

3.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De vreemdeling heeft de plicht om in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048) Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Met zijn betoog dat zij sinds 2009 in het Rijk verblijven, dat het centrum van hun belangen zich hier situeert, dat de drie kinderen hier onderwijs volgen en volgden en dit met vrucht, dat zij hier zeer goed geïntegreerd zijn, waar ze een vriendenkring hebben uitgebouwd, en gemotiveerd zijn om de taal te leren, herhalen verzoekers in wezen de elementen en argumenten van hun aanvraag, vermeld in punt 1.1..

Met betrekking tot de scholing van het minderjarige kind stelt de gemachtigde dat niet wordt aangetoond dat een scholing in het land van herkomst niet kan verkregen worden, evenmin wordt aangetoond dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Met betrekking tot de scholing van de twee andere kinderen stelt de gemachtigde dat deze kinderen meerderjarig zijn en dus niet langer school- en/of leerplichtig, en dat bovendien ook geen bewijzen worden voorgelegd die aantonen dat deze kinderen zijn ingeschreven als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit. Deze vaststellingen worden door verzoekers geheel niet betwist. De Raad merkt voorts op dat verzoekers niet aantonen dat zij in hun verzoekschrift melding hebben gemaakt van linguïstische, sociale of culturele moeilijkheden in het land van herkomst die het stramien van een gewone voortgang in scholing kunnen verhinderen of bemoeilijken. Evenmin maken verzoekers daarvan uitdrukkelijk melding in hun verzoekschrift. Bijgevolg acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de voorgehouden scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid wordt weerhouden. Evenmin maken verzoekers in dit kader een schending van de artikelen 3 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag aannemelijk, aangezien niet wordt aangetoond dat scholing in het land van herkomst niet kan worden verder gezet. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat deze voor het gehele gezin van verzoekers gelden, zodat de kinderen niet van hun ouders worden gescheiden, zoals terecht in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar een arrest van de Raad van State van 2005 en achten hun geval gelijkwaardig aan het geval dat geleid heeft tot het betrokken arrest. Door louter te stellen dat zij hun kinderen na het indienen van hun asielaanvraag hebben ingeschreven in het onderwijsstelsel en dat hun asielaanvraag onvankelijk werd verklaard zodat het hen niet kwalijk kan worden genomen dat zij hun kinderen in het Nederlands hebben laten schoollopen, tonen verzoekers niet aan dat de omstandigheden gelijk zijn. Verzoekers tonen ook niet aan dat de kinderen, geboren in het land van herkomst en alhier aangekomen op de leeftijd van 16, 14 en 12 jaar, nooit onderwijs hebben gekregen in de gangbare taal van het land van herkomst en dus aldaar hun scholing niet meer zouden kunnen vervolgen, wat blijkens het arrest van de Raad van State de specifieke omstandigheden waren van het beslechte geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen van lang verblijf, integratie, werkwillegheid en sociale bindingen in België. De stelling van de gemachtigde dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het verblijf van verzoekers en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn dus elementen die de grondheidsfase betreffen. Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er

buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

Met de loutere bewering dat deze elementen het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar hun land herkomst zonder dit verder te concretiseren of te preciseren, slagen verzoekers er niet in de uitgebreide motivering op concrete wijze te weerleggen. In het licht van wat hierboven werd gesteld tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. De gemachtigde wijst er vervolgens terecht op dat die elementen wel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek van de aanvraag ingediend in het land van herkomst, conform artikel 9, lid 2, van de vreemdelingenwet.

3.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en privéleven van verzoekers. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Hierbij moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in de beantwoording van de vraag of de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Tenslotte merkt de Raad op dat artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers' verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met hun lang verblijf, integratie, werkwillegheid en sociale bindingen en dat een belangenafweging heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of deze aangehaalde elementen een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaken die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen. De gemachtigde verwierp de aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden. Daarbij argumenteerde de gemachtigde dat verzoekers' integratie, werkwillegheid en sociale bindingen, wat elementen zijn die deel uitmaken van hun privéleven, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld. Uit wat in punt 3.4 wordt besproken, blijkt dat verzoekers niet aantonen dat deze elementen van integratie en sociale bindingen het voor hen zeer moeilijk dan wel onmogelijk maken om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Het is verder niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het verblijf en de opgebouwde banden in België geenszins kunnen worden vergeleken met hun relaties van herkomst, minstens tonen verzoekers het tegendeel niet aan. Verzoekers geven met hun betoog, dat zij in België het centrum van hun belangen hebben, enkel aan dat zij het niet eens zijn met die beoordeling maar daarmee betwisten noch weerleggen verzoekers op ernstige wijze de vaststelling dat zij ruim 45 en 41 jaar in Servië hebben verbleven. Aangezien verzoekers pas in 2009 in België zijn aangekomen, is het dan ook niet onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst, zoals in de eerste bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld.

In elk geval moet worden vastgesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, enkel een eventueel tijdelijke verwijdering inhoudt wat betekent dat verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter

voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens tonen verzoekers in hun weinig concreet betoog niet aan dat hun persoonlijke, sociale, economische banden onherstelbaar worden beschadigd door een tijdelijke terugkeer. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekers in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun vrienden en kennissen en hun privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen de verschillende bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat de verschillende bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Marokko verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van de verschillende bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoekers, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de bestreden bevelen na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van hun verblijf. De Raad stelt vast dat de bestreden bevelen zijn gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De vaststelling dat de verzoekers zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevinden, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

Er moet tenslotte worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekers kunnen echter geen schending van het vertrouwensbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel grondvesten op wat er op een website van vreemdelingenrecht.be zou figureren als aanvaarde buitengewone omstandigheden. De gemachtigde dient artikel 9 bis van de vreemdelingenwet niet toe te passen op een wijze dat vreemdelingenrecht.be laat uitschijnen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet kent geen bindende voorwaarden, maar wordt gekenmerkt door de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde terzake waarbij elk dossier op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar was of dat in hun hoofde verwachtingen werden gecreëerd door de gemachtigde.

3.7. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. Verzoekers maken met hun loutere beweringen en theoretisch betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

In het licht van wat hierboven werd besproken tonen verzoekers bijgevolg niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van de middelen is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES